

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 0003795 16 Кж 7
Бања Лука, 15.9.2016. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптужених Р.З., Д.В., М.С. и М.Д., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама бранилаца оптужених Р.З. и Д.В., адвоката Г.Н. из Д., оптуженог М.С., адвоката М.П. из Б., те оптуженог М.Д., адвоката Ј.С. из Д., изјављеним против пресуде Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003795 16 К од 10.6.2016. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички јавни тужилац Бранка Милошевић, оптужени М.С. и његов бранилац, адвокат М.П. из Б., те бранилац оптужених Р.З. и Д.В., адвокат Г.Н. из Д., а у одсуству, уредно обавијештених, оптужених Р.З. и Д.В., те М.Д. и његовог браниоца, адвоката Ј.С. из Д., донио је дана 15.9.2016. године,

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване жалбе бранилаца оптужених Р.З., Д.В., М.С. и М.Д., те потврђује пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003795 16 К од 10.6.2016. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003795 16 К од 10.6.2016. године, оглашени су кривим оптужени Р.З., Д.В., М.С. и М.Д., због кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђени на казне затвора и то оптужени Р.З. у трајању од 3 (три) године а оптужени Д.В., М.С. и М.Д. у трајању од по 2 (двје) године. На основу члана 44. КЗ РС, оптуженима је, у изречене казне затвора, урачунато вријеме проведено у притвору од 01.10.2015. до 10.6.2016. године. На основу члана 62. став 1. и 2. КЗ РС и члана 224. став 5. истог закона, од оптужених су одузети предмети

појединачно наведени као у изреци те пресуде, а све према потврдама о привременом одузимању предмета. На основу одредбе члана 99. став 4. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени су ослобађени обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде, жалбе су, благовремено, изјавили браниоци оптужених Р.З. и Д.В., адвокат Г.Н. из Д., оптуженог М.С., адвокат М.П. из Б., те оптуженог М.Д., адвокат Ј.С. из Д.

Жалбе су изјављене због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде Кривичног закона, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободе од оптужбе или укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Аргументима изнесеним у образложењу жалби, указује се на бројне облике битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. и 2. ЗКП РС. Садржана је тврдња да је, у поступку доношења побијане пресуде повријеђено право на одбрану, да је та пресуда заснована на незаконитим доказима, да је оптужба прекорачена, те да је изрека пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима а у дијелу одређених одлучних чињеница, не садржи разлоге, те да су тиме почињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г), з), и) и к) ЗКП РС. Садржана је и тврдња да нису правилно примјењене одредбе тог закона а то је било од утицаја на правилно и законито доношење пресуде и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС. Аргументима из образложења жалби, оспорава се и правилност оцјене доказа и тиме правилност чињеничне основе побијане пресуде, па се на истим аргументима заснива тврдња о повреди Кривичног закона, првенствено указујући на погрешну правну квалификацију дјела.

Одговор на жалбе, није поднесен.

У сједници вијећа, која је одржана у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, у одсуству, уредно обавјештених, оптужених Р.З. и Д.В., те М.Д. и његовог браниоца, адвоката Ј.С., бранилац оптужених Р.З. и Д.В., адвокат Г.Н. из Д., те бранилац оптуженог М.С., адвокат М.П. из Б., изложили су жалбе, остајући код приговора и приједлога. Оптужени М.С. је подржао излагање свог браниоца. Републички јавни тужилац, Бранка Милошевић је предложила да се жалбе бранилаца оптужених одбију, као неосноване, и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из сљедећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе браниоца оптужених Р.З. и Д.В., у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде неразумљива и противрјечна разлозима и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, разлике у количини биљне материје,

пронађене приликом претреса путничког моторног возила, којим је, критичног дана, управљао оптужени Р.З. и одузете од њега, према потврди о привременом одузимању предмета, ПС Ш. број 11-2/01-25/15 од 03.6.2015. године (2.987 грама), и оне која је, на основу одговарајуће наредбе тужиоца, достављена на вјештачење КТЦ Б.Л. (2.910 грама), те оне, садржане у изреци побијане пресуде (2.920 грама), на које се указује овом жалбом, не представљају одлучну чињеницу од које зависи постојање битних елемената бића кривичног дјела за које је оптужени З. оглашен кривим побијаном пресудом. Коначно, у изреци побијане пресуде, наведена је она количина опојне дроге која представља мању мјерну количину од оне која је одузета од оптуженог, према наведеној потврди о привременом одузимању предмета, и та чињеница, у оквиру радње извршења за коју је оптужени оглашен кривим, повољнија је за оптуженог.

Нису основани ни жалбени приговори бранилаца оптужених М.С. и М.Д., у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде неразумљива и противријечна датим разлозима, а у дијелу одређених одлучних чињеница, не садржи те разлоге и тиме захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Наиме, чињенични опис радњи извршења, онако како је дат у изреци побијане пресуде, супротно тврдњама из жалби, потпуно је јасан и садржи све елементе бића кривичног дјела, за које су оптужени том пресудом оглашени кривим. Такав опис радњи извршења у заједничком дјеловању оптужених у извршењу дјела, у свему је усаглашен са разлозима датим у образложењу те пресуде, за све одлучне чињенице на којима је заснован закључак о кривици оптужених за почињено кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Надаље, начин на који су образложени разлози у побијаној пресуди, у оцјени противријечних доказа, у смислу одредбе члана 304. став 7. истог ЗКП РС и то исказа оптужених, исказа свједока одбране Г.Б., М.Ј., Ј.М., исказа осуђених М.С. и Х.Б., те материјалних доказа, обзиром на садржај анализе тих доказа и њихова оцјена, појединачно и у међусобној повезаности, како то обавезује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, не даје основа за жалбене тврдње браниоца М.С. о фаворизовању тужилачке стране у поступку, повреди принципа једнакости из одредбе члана 14. ЗКП РС, и тиме повреди права на одбрану, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Без основа су и аргументи из ове жалбе, који се, у оквиру тврдњи о повреди права на одбрану, дефинишу као „незаконитости у поступку“ који је предходио отварању главног претреса, а почињене у фази истраге (одлучивање о притвору) и фази потврђивања оптужнице (од стране истог судије), обзиром да је одредбом члана 311. став 2. ЗКП РС, прописан овај облик битне повреде одредаба кривичног поступка само кроз погрешну примјену или пропуст у примјени одредби тог закона током главног претреса или приликом доношења пресуде али не и у оним фазама поступка, на које се указује жалбом.

У оквиру приговора о повреди права на одбрану, у жалбама бранилаца оптужених, изнесена је аргументација за тврдњу о незаконитости доказа на којима су утврђене одлучне чињенице и тиме почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Ови приговори се не могу прихватити као основани, јер њиховом оцјеном у склопу цјелокупне процесне грађе и поступка који је претходио доношењу пресуде, овај суд није могао утврдити да су докази прибављени незаконито, нити да је повријеђено право на одбрану.

Наиме, у оквиру ових жалбених приговора, оспорава се прихватљивост разлога у приједлогу тужиоца за одређивање посебних истражних радњи надзора и техничког снимања телекомуникација из одредбе члана 234. став 2. тачка а) ЗКП РС, а у вези са тим и законитост наредби, указујући да су донесене супротно одредби члана 236. став 1. ЗКП РС. По оцјени овог суда, у конкретном случају, законом прописани поступак доношења наредбе из одредбе члана 236. став 1. ЗКП РС, у свему је поштован и то се на детаљан начин образлаже у побијаној пресуди. Наиме, из наредби којима су одређене посебне истражне радње, утврђено је да је тужилац, у смислу одредбе члана 236. став 1. ЗКП РС, поднио образложен приједлог за одређивање посебних истражних радњи из одредбе члана 234. став 2. тачка а) ЗКП РС, у коме је образложио основе сумње да су оптужени починили кривично дјело, уз приједлог је доставио доказе и након оцјене навода у приједлогу, доводећи те наводе у везу са приложеним доказима, судија за претходни поступак је издао наредбе за предузимање посебних истражних радњи.

Дакле, из наведених наредби, у које је претресно вијеће извршило увид, и у образложењу побијане пресуде сваку од тих наредби појединачно навео (страна 23. пасус 2.), утврђено је да је судија за претходни поступак на образложен приједлог тужиоца издао наредбе, да је тужилац у приједлогу образложио основе сумње да је дјело почињено, те је уз приједлог доставио доказе из којих основи сумње произилазе. У наредбама је наведен начин извођења радњи, те трајање истих, тако да су, са аспекта законитости доказа прибављених спровођењем наведених посебних истражних радњи, без основа приговори из жалби бранилаца оптужених.

Надаље, у складу са одредбом члана 234. ЗКП РС, надзор и техничко снимање телекомуникација, као једна од посебних истражних радњи, могу бити одређени када постоје основи сумње да је неко лице само или заједно са другим лицима учествовало или учествује у извршењу неког од кривичних дјела из члана 235. истог закона. Нити једна од процесних одредби не прописују препреку да се доказ, прибављен спровођењем неке од посебних истражних радњи у односу на круг лица према којим могу бити одређене, искористити и у поступку према лицу према ком ова радња није одређена наредбом суда, уз услов да се ради о информацијама и подацима који се односе на кривично дјело из члана 235. ЗКП РС, да је та радња предузета по налогу суда, односно у складу са одредбом члана 238. ЗКП РС и да се ради о доказима који су прибављени под условима и на начин прописан у одредби члана 240. истог закона.

Имајући у виду да је, у конкретном случају, постојала наредба суда за спровођење посебне истражне радње надзора и техничког снимања телекомуникација из члана 234. став 2. тачка а) ЗКП РС, према оптуженом Д.В., да је у складу са њом поступљено, на основу чега су и прибављени снимци телефонских разговора између оптуженог Д. и В., који су на главном претресу преслушани и кориштени као доказ, не може се прихватити као основана тврдња из жалбе браниоца оптуженог М.Д., да се ради о незаконитом доказу јер није постојала наредба за спровођење ове радње и у односу на оптуженог Д.1, те да је заснивањем пресуде на том доказу, почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС.

Без основа су и аргументи из жалби бранилаца оптужених, у прилог тврдњи да свједок Ж.Л., запослен у МУП РС, Одсјек за ..., ЦЈБ Д., који је, у овом предмету поступао као овлаштено службено лице, не улази у категорију свједока који се, у смислу одредбе члана 240. у вези са чланом 234. став 2. тачка д) ЗКП РС, могу саслушати, па је заснивањем побијане пресуде на том исказу, почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка з) ЗКП РС. Наиме, из образложења побијане пресуде (страна 9. пасус 5.), јасно произилази да је првостепени суд цијенио исказ наведеног свједока само у дијелу који се односи на начин његовог оперативног рада у спровођењу посебних истражних радњи надзора и техничког снимања телекомуникација из одредбе члана 243. став 2. тачка а) ЗКП РС, за које су постојале одговарајуће наредбе. Дакле, није садржајно изнесен, нити цијењен у побијаној пресуди онај дио исказа у којем је овај свједок, приликом директног испитивања (и поред упозорења предсједника вијећа), давао одређене, личне закључке о неким чињеницама у вези са садржајем доказа и кривичним дјелом за које се оптужени терете, ради чега је тврдња о незаконитости овог доказа, без основа.

У прилог тврдњи да је оптужба прекорачена и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, у жалби браниоца оптужених Р.З. и Д.В., наводи се да је побијана пресуда прихватила, као доказ, и пресретнуту комуникацију П Д од 25.9.2015. године а која се, временски, не односи на инкриминисани период из диспозитива оптужнице. Изнесени аргументи нису основани, јер идентитет оптужбе и пресуде, који захтјева одредба члана 294. став 1. ЗКП РС, мора постојати између оптужнице и изреке пресуде и не односи се на образложење пресуде. Слиједом наведеног, сама чињеница да се у образложењу побијане пресуде наводи и телекомуникација на коју се указује жалбом, супротно изнесеним аргументима, не узрокује наведену битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка и) ЗКП РС, већ исто припада домену чињеничног стања, са аспекта постојања доказа, на којима је заснован закључак о кривици оптуженог, у ком сегменту је овај суд испитао наведене жалбене приговоре.

Овај суд је испитао и приговоре изнесене у жалбама бранилаца оптужених, којима се оспорава правилност чињеничне основе побијане пресуде, налазећи да ти приговори нису основани.

Првостепени суд је сваки доказ цијени појединачно и у вези са другим доказима, те у вези са одбраном оптужених, на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, и на таквој оцјени извео правилне закључаке о свим одлучним чињеницама, који се аргументима из жалби бранилаца оптужени не могу довести у сумњу. У том смислу, цјелокупна активност оптужених у извршењу дјела из изреке побијане пресуде, како појединачна, тако и међусобно повезана, заснована је на потпуно и правилно утврђеним одлучним чињеницама. За то је суд имао реално упориште у доказима који су прибављени посебним истражним радњама о којима је раније било ријечи, као и потврдама о претресима просторија, лица и моторних возила, те потврдама о привременом одузимању предмета, резултатима вјештачења одузете биљне материја и ДНК вјештачења.

У оквиру чињеничне основе побијане пресуде, суштина је да законито прибављени наведени материјални докази, докази прибављени спровођењем посебних истражних радњи, граде једну ваљану, непротиврјечну и чврсту основу за изведене закључке и тиме правилно утврђено чињенично стање.

Транскрипти снимљених телефонских разговора оптужених међусобно, затим оптужених са осуђеним М.С. (закључио споразум о признању кривице), у критичном времену, чији садржај побијана пресуда износи за бројне међусобне комуникације, са аспекта садржаја, те у вези са другим изведеним доказима, потврђују везу оптужених међусобно, те осуђеног С. у извршењу радњи неовлашћеног промета и посредовања у промету опојних дрога, на начин како је чињенично описано у изреци побијане пресуде.

Налаз вјештака Б.В.Д. у КТЦ Б.Л., број Д/П-2.1-233-1070/15 од 29.6.2015. године, те дато мишљење, да испитани биљни материјал, који је био предмет вјештачења, спада у групу халуциногених дрога, одбрана оптуженог Р.З. није оспаравала на главном претресу (записник од 06.4.2016. године) а сада у жалби, није пружила доказе, да се ради о биљној материји-конопљи набављеној у индустријске сврхе, у смислу одредбе члана 25. став 2. Закона о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога (одобрење Министарства ...), нити такве тврдње имају упоришта у другим спроведеним доказима. Ради тога су без основа аргументи из жалбе да у налазу вјештака није наведен проценат „tetrahydrokanabinola“ у биљној материји која је била предмет тог вјештачења, а пронађена приликом претреса возила којим је управљао оптужени Р.З., и привремено одузета од њега, те да тиме није доказано постојање битног елемента предметног кривичног дјела, у виду постојања потребног процената психоактивне супстанце, у складу са тачком 4. Листе опојних дрога, психотропних твари, биљака из којих се може добити опојна дрога и прекурсора („Службени гласник БиХ“, број 8/06), који прелази 0.2 % у сухој твари биљке.

Надаље, без основа су приговори из ове жалбе, у односу на оптуженог Д.В., којима се оспорава правилност утврђења одлучних чињеница, на којима је заснован закључак да је пвц врећицу, са садржајем опојне дроге марихуане, у количини од

1,59 грама, која је пронађена дана 12.7.2015. године на површини коловоза у простору депозита ПС Ш., од себе одбацио оптужени Д.В.. Претрес возила и оптужених Д.В. и М.Д., који су били заједно у том возилу, како то произилази из записника о увиђају ПС Ш. дана 12.7.2015. године број 11-6/01-230.2-85/15, те налаз и мишљење вјештака др З.О., ЈЗУ Завод за ... РС, Б.Л., број 10691/2015 од 28.7.2015. године и налаз број 10710/2015 од 10. августа 2015. године, којим је утврђена потпуна подударност ДНК профила оптуженог Д.В. и онога са пвц кесице, и по оцјени овог суда, представљају ваљану основу за закључак да је то материја која је била у посједу оптуженог Д.В. у времену боравка у ПС Ш. приликом претреса и да нити један provedени доказ не доводи у сумњу да је ова материја на други начин доспјела на простор депозита у кругу ПС Ш.

У вези са аргументима изнесеним у жалби браниоца оптуженог М.С., тачне су тврдње да у течности бочице са ознаком М.В., која је привремено одузета приликом претреса стана оптуженог, није утврђено (вјештачењем у КТЦ Б.Л. од 03.12.2015. године) присуство компоненти које представљају опојна и психотропна средства. Међутим, овај доказ се не може цијенити изоловано од других доказа, већ на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС. Предмети одузети приликом тог претреса, и то папирне врећице са биљном материјом, за коју је вјештачењем утврђено да је опојна дрога-марихуана, садржај и смисао транскрипта телефонских разговора између оптуженог М.С. и осуђеног М.С., па и у оном дијелу у којем С., потпуно изван контекста теме разговора, кратко, и како то правилно закључује побијана пресуда, са јасном дозом опрезности да се суштина разговора не открије, даје одређена обавјештења С. (страна 20. пасус 5. побијане пресуде), представљају ваљану основу за чињеничне закључке побијане пресуде, у односу на оптуженог М.С. и радње за које је оглашен кривим том пресудом. У повезаности са тим доказима, и по оцјени овог суда, није било основа да се прихвати, као вјеростојан исказ оптуженог С., у дијелу тврдњи да се, транскрипти телефонских разговора са осуђеним Софреновићем, преслушани на главном претресу, односе на исплату дневница за грађевинске радове око магазе, јер садржајно, таква комуникација, ни у једном сегменту, не произилази из транскрипта тих разговора.

Без основа су и аргументи из жалбе браниоца оптуженог М.Д., којима се оспорава правилност чињеничних утврђења на којима је заснован закључак о кривици оптуженог за почињено дјело, за које је оглашен кривим побијаном пресудом. Мобилни телефон, наведене марке, ИМЕ броја и броја СИМ картице, те претплатничког броја, кориштен је у комуникацији са оптуженима Р.З. и Д.В. те осуђеним М.С., у критичном времену извршења дјела из диспозитива оптужнице и, према потврди о привременом одузимању предмета број П-09-02/3-10/15 од 01.10.2015. године ЦЈБ Д., одузет је од оптуженог Д. Слиједом наведеног, без основа су приговори одбране и тврдња „да Дулић није једини који је користио свој телефон“ (записник са главног претреса 22.3.2016. године), и да у тој комуникацији, завилеженој у транскриптима телефонских разговора преслушаних на главном претресу, није учествовао. У повезаности са тим доказима, и по оцјени овог суда, није било основа да се прихвати, као вјеростојан исказ оптуженог, у дијелу тврдњи да се транскрипти телефонских разговора између њега и оптужених

З. и В. односе на купопродају дувана и да није знао гдје иду заједно, критичне вечери возилом оптуженог В. и зашто, када је и извршен претрес у ПС Ш. и пронађена, на површини коловоза, у простору депозита ПС Ш., врећица опојне дроге марихуане, за коју је, ДНК вјештачењем, утврђено да је од себе одбацио оптужени В.

Без основа су аргументи из жалбе браниоца оптужених Р.З. и Д.В. у прилог тврдњи да је, у поступку доношења побијане пресуде повријеђен Кривични закон.

Повреда Кривичног закона из члана 312. тачка г) ЗКП РС, која се манифестује у примјени закона који се не може примјенити, има у виду погрешну примјену одредби Кривичног закона у виду погрешне правне квалификације дјела или одредби општег дијела кривичног закона. Дакле, погрешна примјена закона и других прописа који одређују радњу извршења дјела, се не може подвести под наведени облик повреде Кривичног закона, јер приговор таквог карактера улази у сегмент недостатака чињеничне основе пресуде.

Надаље, одредбе члана 4. и 19. Закона о производњи и промету опојних дрога, на које се позива првостепени суд у изреци побијане пресуде (одређујући при томе и „Службени гласник БиХ“, број 8/06), садржајно одговарају наведеним одредбама у Закону о спречавању и сузбијању злоупотребе опојних дрога, који закон је, као одговарајући бланкетни пропис у конкретном предмету, такођер, унесен у изреци. У вези са тим, разлози дати у побијаној пресуди (страна 25. пасус 3.), у погледу примјене бланкетног прописа и позивање на одредбе Закона о производњи и промету опојних дрога („Службени гласник Републике Српске“, број 110/03 и 29/04), су противријечни са изреком, али се на тај облик битне повреде одредаба кривичног поступка, садржан у одредби члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, не указује жалбом. Ти недостаци побијане пресуде, како то експлицитно произилази из образложења жалбе, дефинишу се као повреда Кривичног закона, и у оквиру тог жалбеног основа су изнесени наведени приговори. Имајући у виду садржај одредбе члана 320. ЗКП РС, овај суд је испитао побијану пресуду само у оном дијелу у којем се побија жалбом.

Надаље, чињенични опис радњи из изреке побијане пресуде, садржи све елементе квалификованог облика кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС. Доказима, проведеним у овом поступку несумњиво је утврђено да је у извршењу основног облика кривичног дјела неовлашћена производња и промет опојних дрога из члана 224. став 1. КЗ РС, учествовало, као саизвршиоци, више лица, те утврђено да је заједничко дјеловање оптужених резултат њихове заједничке одлуке.

Одлучна чињеница која дистанцира квалификовани облик из става 2. члана 224. КЗ РС од основног облика кривичног дјела неовлашћене производње и промета опојних дрога из става 1. истог члана, је свијест и воља о заједничком дјеловању више лица у њиховом извршењу, што је у конкретном случају несумњиво утврђено, па је за постојање теже квалификације тог дјела, без значаја

појединачни облик партиципације тих лица у њиховом заједничком дјеловању, ради чега су неосновани приговори упућени правној квалификацији дјела и правилној примјени Кривичног закона.

Цијенећи наведено, чињенично стање је утврђено потпуно и правилно и на тако утврђено чињенично стање правилно је примјењен Кривични закон и радње оптужених, описане у изреци побијане пресуде правилно су квалификоване као кривично дјело неовлашћене производње и промета опојних дрога из члана 224. став 2. у вези са ставом 1. КЗ РС.

У складу са одредбом члана 62. и 224. став 5. КЗ РС, од оптужених су одузети предмети, појединачно наведени у изреци побијане пресуде, па и мобилни телефони, за који је утврђено да су употребљени као средство у међусобној комуникацији оптужених за извршење кривичног дјела, ради чега су без основа аргументи из жалбе браниоца оптужених Р.З. и Д.В., у прилог тврдњи да није било основа за њихово одузимање.

У смислу одредбе члана 316 ЗКП РС, овај суд је испитао правилност и законитост побијане пресуде у одлуци о кривичној санкцији.

У складу са одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, и општим правилима о одмјеравању казне, правилно је првостепени суд утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности, те, у образложењу побијане пресуде, тим околностима дао одговарајући значај, за оптужене појединачно. Изрицање мање казне затвора од оне које су, уз примјену одредби о ублажавању казне, изречене побијаном пресудом, по оцјени овог суда, не би било оправдано обзиром на тежину дјела, са аспекта законом прописане казне и утврђене отежавајуће околности, сврхе кажњавања из одредбе члана 28. КЗ РС.

Из наведених разлога и на основу одредбе члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић